

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 875/2021
21.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић Дичић, Радослава Петровића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лажно пријављивање у покушају из члана 334. став 2. у вези члана 30. и 33. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Делића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу Кж1 18/20 од 16.11.2020. године и Апелационог суда у Нишу Кж3 1/21 од 25.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 21.10.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу Кж1 18/20 од 16.11.2020. године и Апелационог суда у Нишу Кж3 1/21 од 25.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К бр 145/19 од 19.07.2019. године окривљени АА је на основу члана 423. став 1. тачка 1) ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио продужено кривично дело лажно пријављивање из члана 334. став 2. у вези члана 61. КЗ, јер дело за које је оптужен по закону није кривично дело, а нема услова за примену мере безбедности.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 18/20 од 16.11.2020. године усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Нишу и преиначена пресуда Основног суда у Нишу К бр 145/19 од 19.07.2019. године, па је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела лажно пријављивање у покушају и саизвршилаштву из члана 334. став 2. у вези члана 30. и 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 10 месеци, у коју казну му се урачунава период лишења слободе и време проведено у притвору од 20.09.2017. године до 26.09.2017. године.

Наведеном пресудом обавезан је окривљени АА да Вишем суду у Нишу на име паушалног износа уплати 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, као и да накнади трошкове првостепеног кривичног поступка, о чијој висини ће одлучити првостепени суд посебним решењем, док је оштећена ББ ради

остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу, у смислу члана 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Нишу КжЗ 1/21 од 25.03.2021. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и потврђена пресуда Вишег суда у Нишу Кж1 18/20 од 16.11.2020. године.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Делић, због битних повреда кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7), 8) и 9) и став 2, тачка 1) и повреда закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање трећестепеном суду или да укине само трећестепену пресуду или да преиначи другостепену или трећестепену пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе, јер дело за које је оптужен није кривично дело, а да потврди првостепену пресуду.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву наводи, да су побијаним пресудама учињене повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, јер покушај кривичног дела за које је окривљени у овом кривичном поступку оглашен кривим уопште није ни могућ, јер радње извршења тог кривичног дела или има или нема, као и последице, јер је у питању кривично дело чињења, а да окривљени није могао да одговара као самостални извршилац, нити као саизвршилац, већ евентуално као подстрекач.

Одредбом члана 30. став 1. КЗ, прописано је да ко са умишљајем започне извршење кривичног дела, али га не доврши, казниће се за покушај кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора од пет година или тежа казна, а за покушај другог кривичног дела само кад закон изричито прописује кажњавање и за покушај, а ставом 2. истог члана, прописано је да ће се учинилац за покушај казнити казном прописаном за кривично дело или ублаженом казном.

Одредбом члана 34. став 1. КЗ, прописано је да ко другог са умишљајем подстрекне да изврши кривично дело, казниће се казном прописаном за то кривично дело, а ставом 2. истог члана, прописано је да ко другог са умишљајем подстрекава на извршење кривичног дела чији је покушај по закону кажњив, а дело не буде ни покушано, казниће се као за покушај кривичног дела.

Одредбом члана 334. став 2. КЗ, прописано је да ко подметањем трагова кривичног дела или на други начин изазове покретање кривичног поступка због кривичног дела за које се гони по службеној дужности против лица за које зна да није учинилац тог дела, казниће се затвором од 6 месеци до 5 година.

Окривљени АА је у овом кривичном поступку оглашен кривим због извршења кривичног дела лажно пријављивање у покушају и саизвршилаштву из члана 334. став 2. у вези члана 30. и 33. КЗ, за које се може изрећи казна затвора од 5 година, па је у смислу одредбе члана 30. став 1. КЗ покушај тог кривичног дела могућ, а изостанак последице је логичан, јер је кривично дело остало у покушају.

Из изреке пресуде Вишег суда у Нишу Кж1 18/20 од 16.11.2020. године, произилази да окривљени АА није оглашен кривим да је самостално извршио кривично дело, већ да је кривично дело извршио заједно са НН лицем из чега произилази да је дело извршено у саизвршилаштву, као облику саучесништва и да се у конкретном случају не ради о подстрекавању.

Подстрекавање као облик саучесништва, имајући у виду одредбу члана 30. став 2. КЗ, која за покушај прописује могућност ублажавања казне, по налажењу Врховног касационог суда представљало би тежу правну квалификацију кривично правних радњи окривљеног АА, јер чланом 34. КЗ могућност ублажавања казне није могућ за тај облик саучесништва.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је нашао да побијане пресуде нису донете уз повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, а на начин како се то захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА указује.

Бранилац окривљеног АА у захтеву наводи да је суд самоиницијативно у изреку пресуде унео радњу извршења кривичног дела из члана 334. став 2. КЗ-„подметањем трагова“ а оптужни акт ту радњу није садржао, а није садржао ни једну од две алтернативно прописане радње из члана 334. КЗ, да је уместо речи из оптужног предлога „а у циљу покретања кривичног поступка против своје бивше супруге оштећене ББ“ суд то изменио и навео „покушао да изазове покретање кривичног поступка против своје бивше супруге оштећене ББ“ на који начин је окривљеног огласио кривим за покушај за који није био оптужен, као и да је унео радњу саизвршилаштва „да је окривљени заједно са НН лицем које је претходно ангажовао, које НН лице је по упутствима окривљеног у подрумске просторије оштећене подметнуо опојну дрогу“ иако оптужним актом окривљени није био оптужен за саизвршилаштво, на који начин је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Бранилац окривљеног АА у захтеву наводи да су потврда о привремено одузетим предметима, записник о вештачењу, извештај о форензичком прегледу лица места и фото-техничка документација, по начину прибављања незаконити докази, јер су прибављени на основу Наредбе судије за претходни поступак КПП Пов 752/17 од 15.06.2017. године, којом је наложено тајно праћење и снимање и тајни надзор комуникације, а имајући у виду да кривично дело из члана 334. КЗ није прописано као кривично дело у односу на које се могу применити посебне доказне радње, на тако

изведеним доказима не може се заснивати пресуда, па је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног АА у захтеву наводи да у конкретном случају нема објекта кривичног дела, јер опојна дрога која је подметнута не представља трагове кривичног дела, већ предмет и средство кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ на који начин указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује као неосноване. Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног АА истицао је и у жалби изјављеној против другостепене пресуде, а трећестепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге да другостепеном пресудом оптужба није прекорачена на штету окривљеног (страна 2 став 9 и страна 3 став 1, 2, 3 и 4 другостепене пресуде), да у овом кривичном поступку нису примењене одредбе Законика о кривичном поступку које се односе на посебне доказне радње (страна 4 став 4 и страна 5 став 1 и 2 другостепене пресуде) и да подметање опојне дроге у кући оштећене представља подметање трагова, као и да се у радњама окривљеног стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела за које је оглашен кривим (страна 4 став 3 другостепене пресуде), које Врховни касациони суд у свему прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену истакнутих битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и 8) ЗКП које је бранилац окривљеног АА навео као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, јер наведене битне повреде у поднетом захтеву нису образложене.

Врховни касациони суд се није упуштао ни у оцену навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, јер наведено не представља разлог због кога окривљени и његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгомир Милојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић